

ЕММА АНГІЄВСЬКА



СПОКУСИ
СВЯТОГО АНТОНІЯ



Емма Андієвська

Спокуси святого Антонія

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=17118289

Аннотація

«Спокуси святого Антонія» Емми Андієвської – поетична збірка, у якій авторка в метафоричній формі створює образи відомого біблійного сюжету***. Емма Андієвська здійснює переклад образів живопису на літературу, зокрема, у рядках цієї збірки можна побачити триптих художника Ієроніма Босха «Спокуси святого Антонія», однойменні гравюри М. Шонгауера та однойменну картину С. Далі. Світову славу письменниці принесли прозові твори «Герострати», «Роман про людське призначення», «Подорож», «Джалапіта», «Тигри», «Казка про яян», поетичні збірки «Народження ідола», «Наука про землю», «Вілли над морем», «Міражі», «Міста-валети», «Шухлядні краєвиди» та ін. Емма Андієвська – українська письменниця та художниця, яка працює у стилі сюрреалізму та герметизму.

Содержание

СПОКУСИ СВЯТОГО АНТОНІЯ	4
I	4
II	6
III	7
IV	8
V	9
VI	10
VII	11
VIII	12
IX	13
X	14
XI	15
XII	16
XIII	17
XIV	18
XV	19
XVI	20
XVII	21
XVIII	22
XIX	23
XX	24
XXI	25
Конец ознакомительного фрагмента.	26

Емма Андієвська

СПОКУСИ

СВЯТОГО АНТОНІЯ

СПОКУСИ СВЯТОГО АНТОНІЯ

I

Я весь в Тобі, так ставши однооким,
Що й дихати мені, крім Тебе, нічим.
Все, що не Ти, – лиш тлін і порожнеча.
Між плівок з'яв я довго й марно никав,
Шукаючи Твоїх дорожніх знаків,
І от тепер я зупинився, – й наче
На мене одягли прозорі ночви:
І я – вже Ти, який мене спонукав,
Щоб все буття розкрилося, як жолудь,
Тієї миті, як із мене жили
Тягнули біси, ще й – ножем кухонним!
Та попри зло, о Боже мій коханий,
Цей світ, де Ти створив струмки і кедри,
Ні, – не на друзки, як стару макітру!

II

Не світло – нескінченні мури з пемзи,
Що в них застрягли духи пільми спрутом
І б'ють мене кочергами, – навпроти
Із пащі – просто в серце – довгий пазур,

А я – ріка, де Бога й чорта – позов, —
І човен. Ти велів мене попрали,
І ось мене колошкають зі спритом
Мармизи пекла зрана і допізна.

Я залишив мерзенне, хиже й підле,
Аби мене скубли отут, як падло,
Стоніжки з пиками звірюк й єхидни.

Не знаю вже, це я чи світло худне,
Втомився я, а Ти, як в рані – сіль —
Невже ніколи я – Твоїх осель?

III

Падіння це чи просто – в світло спуск,
Що так у без'язикість завело,
Аби в мені Ти, Боже, як валун,
Й живцем – печінку – не орел – Твій перст?

Бісище губку з оцетом – на спис —
Й мені вуста, де на хресті з волянь
Я так дослухуюсь Твоїх велінь,
Що я – не я, а світла чорний спазм,

А Ти в мені – ще дужче перегини,
Щоб я – не з пільмою – з Тобою перегони
Повз бісів нескінченні колонади. —

Мене від зла, що колом в колі, нудить,
Яке чигає, аби Ти в мені замовк, —
Тебе не чути – найстрашніша з мук.

IV

Ти, Боже, ключ й водночас і ворота,
А я, як безнастанний в Тебе – стук.
Я все забув, відбіг всіх «ні» і «так», —
Цей світ для мене, як стара верета.

Тобою жити, – як в Тобі – вмирати.
Я весь Тобою, наче кров'ю, стік.
Я так – без шкіри, мозку, без кісток,
Мене ж бо можна і в сльозі зварити.

А Ти, – чи це для Тебе тільки жарти,
І Ти віддав мене гіенам жерти,
Аби бісища – на всі кутні, – й хитро

Мене, як мишу, що – у вовче хутро? —
Єдиний Ти – буття, де я лиш гість. —
Все знаю, та не доберу чогось.

V

Біс головешки підклада під душу.
Зі шпарки кожної – семиголові гади, —
На сідало посіли й світло гудять.
Чорт власну кишку висмикнув піддашшям

Й очепами – мене гуртом – під дишель,
Аби я на коліна від огиди,
Щоб морок, скориставшись з нагоди, —
Назавжди в серці – небуття підошви.

Чортище збоку, осідлавши лавку, —
Подобою – на ратицях – полівка,
Під ребра – сіркою – і межі очі сцика, —

На мій хребет – всі жужмом, – як на цоколь,
І я везу бісівський почт, мов шкапа. —
Але Ти, Боже, мій – крізь пільму – шкіпер.

VI

Ти – все в мені – і помисли, і дії,
Я ж – на гаку – вниз головою – здобич.
Тебе я, Боже, серед пекла здибав
Й відтоді все ніяк не відгадаю,

Ні – що я, ні – навіщо, ані – де я.
Весь світ, все звичне – раптом стало дуба.
І хоча я Тобі себе й віддавав був,
Нутро мені – ще й досі біси доять,

Немов я їхнє немовля зарізавав,
Й вони – на мене – з пищавок – заразу, —
На колесо – і між собою ділять, —

І пекло й далі клепле мою долю, —
Та я – по вінця – від Твоїх чудес, —
Бо Ти – змагун, я ж – Твій металевий диск.

VII

На вухо – три чорти – содомську казку,
Аби душею – гадяче відлуння:
«На хрест – і лагіднішого від лані!» —
Чортиська – шука-рись й гієна-кізка

Мене шматують, я тут гірше кузьки, —
За ноги й руки – й тягнуть геть від ліній,
Що – куля світла – по стерні від льону, —
І кожен мною, як об землю – козир,

Що їх – бісища, – двометрові блохи. —
Я вже оглух від пазурів і бляхи,
Мій зір кривавить від очих зображень,

Які мені – щомиті – пекла брижі.
Аби, – як стій, – крізь панцери навколо —
Стернею – в кулі світла – Граля келих.

VIII

Мені в живіт – бісища – з гиком – п'яти,
Аж заграва – від сірки і від диму.
Не знаю, чи є край цьому Содому,
А біси – все нові на мене пута,

Щоб змусити гноївку пекла пити
І струпами не тільки тіло, – думи.
Пилу мені крізь мозок – тлустий демон
І пригорщами в ніс – криваву потерть.

Мурахо-чорт, – боки – з ножів комори, —
В легеню – ікла – й тягне в закамарок,
Де стіни – навсебіч – із рученят,

Які мені – останній реченець, —
І я – між них, як між хортів – толай. —
А Ти в мені, о Боже, мов телій.

ІХ

Бісище, що – скабою – мені тім'я,
Одягнений в червоноіклу рясу,
У серце – цвяхи; морда – куркорисі, —
Від обрію по обрій – пики й темінь,

Що корбою – сумління, жили й тяму.
Серцевий сонця м'яз, що – віссю в росах,
В мені видовжується в нескінченні русла,
І я не жменька попелу і втоми

(Хоча мене ще вдосвіта зорав
Бісище, що – на вусаках зорі, —
І – ланцюги – крізь віддих і крізь скроні,

Бож тарганисько-чорт, – на лапах скриня, —
Мені – всі ребра, тягнучи за пруг), —
А – віз усесвіту, в який мене запряг

Ти сам...

X

Цей світ – ріка, де я – вода й дараба,
А Ти в мені, як буря, що не вщухла.
Все видиме – лиш приступці і чохла.
Ти мури нахилив мені до ребер,

Де гнотиком – душа, сумний доробок,
Що тільки но – у лещатах і – чахла,
Аж поки Ти їй – замашного щигля,
Аби вона, як рибна кістка, – руба,

І вже їй – ні погрози, ні воання.
Скубують її, як стиглий кущ малини
Ще сумніви, отруйні мозку трутні,

Та я до Тебе, – що страшніші втрати, —
Ще мить, і Ти в мені – вже кожен кут.
Хоч Ти мене – до дір, – як личаки!

XI

Вода мені у скронях – крап – і – крап, —
Видовжує у потойбіччя дебет.
Вітряк-бісище (світло стало дуба,
Повітря – із залізних, довгих круп), —

Він меле серце під хитинний скрип, —
Навколо мене – то бігцем, – то – диба.
А я – немов у виразках худоба,
Яку – валками серполезих скребл.

Гілля – з ребра, і я над світом висну,
Повз мене і крізь мене зими й весни
І зернята річок, і зародків кулони,

І біси, що, одягши кущ калини,
Із хоботів – ікру – на роздоріжжі. —
Чи біс і Ти, який – у лапах – рожу?

XII

Трикутний біс – із черевом вельможі, —
Калаталом мені між очі брязка.
Тримаючись за довгу шию бризки,
Отрутою чортисько промінь маже,

Аби мені – й останній цей проміжок,
Щоб ані світла, ні струмка, ні бростки,
А тільки плоть – німа, глуха і брезкла,
Що Ти їй, Боже, – послугу ведмежу,

Аби душа – ні даху, – ні родини. —
Я – попіл, що лишився від ридання,
Пожбурений на смітник пітьми – рептух,

Що із-під тліну усвідомив раптом:
Я так поволі, як з-під кия, вчусь,
Що ця моя ганьба – моя єдина честь.

XIII

Увесь цей морок, Боже, – ні, – не докір,
А просто – в серці, – як підземний зсув.
Бож Ти – фарватер, де мене несе,
І Ти в мені – на всі лади, як – дека.

Я весь румовище, де тільки пси й гадюки,
Могила, на якій і хрест осів.
І той струмок в мені, де небеса,
Бісища – сміттям, – ще й регочуть дико.

Цей світ – а з ним і я – лахміття купи,
Де сатани, – із присвистом, – екіпа.
Мій мозок, як в дірках порожня шанька,

Я так... Мене – до тла – і порошок,
А я усе ще – маслаки питає,
Хоч Ти мене, як ховраха, – пітон.

XIV

Я заблукав. Цей світ – чавунний килим
На груди, і я гину від ядухи.
На мене біс-повія задом диха
Під вигуки визивні – й ікла скалить.

Ще й біс-пила, а з ним і біс-акула, —
О Господи, коли ця погань здохне!
Мене валкують, аби я, невдаха,
Їм на догоду, як фанти на – колір.
Скрізь писки мишачі і пики вовчі,
Я так усю абетку пекла вивчив,
Що ці подоби – все нове і різне —

Для мене – за незмінне і старезне, —
Копита, пазурі і відра жовчі. —
Мене – нема, є тільки Ти, – мій живчик.

XV

Із мене тягне зір – м'які цибулі скла,
Біс-бегемот, що в лапах – важелі потопу.
Бісище-хрящ, який – на шальках людську тупість,
Мені у серце забива горющий клин.

В цьому содомі я один, – безлистий клен, —
В кайданах тіла – на бісівському етапі.
За мною й піді мною – кишля – пекла типи,
Їх – з черева, як з шапокляка, – біс-чаклун.

Один бісище, – він – на мить – подобу плуга,
Мені по спині і на плечах стрімко плига,
І морок – вишкварками – попід ноги – трусок, —

Бісища натесали з мене купи трісок,
Я – жменька немощів, а Ти – ні пари з уст.
Я гину, Господи, благаю – озовись!

XVI

Біс у мереживах – рожева колба-пень
На коліщатах (присмерку форпости)
Підкочує під душу дім розпусти.
Ще інші двоє – лисками з купин

(На голім тілі – глиняний жупан) —
Мене у яму, там, де гниль і підступ
(Крізь лійку плоті маю в пекло впасти, —
Мій марафонський біг, що – скільки перепон!) —

І знову я стою в черві – по пояс.
Мене бісища – на шматки, як паюс,
Аби я – геть від Тебе, – їм покірний,

І душу, булочку, що тільки но – з пекарні. —
О Боже, Ти, що наскрізь – суще і пuste,
Рятуй мене або – від себе відпусти.

XVII

Ти, Боже, так мене з усіх кінців помуляв, —
За мить в Тобі – хай – пекла нескінченні тижні.
До Тебе всі шляхи, та – віддалі – й сутужно, —
А я й через рівчак – так тяжко, так помалу.

О Боже мій, єдиний мій, помилуй
Оцю ганчірку тіла, яка ще – звитяжне.
Я вже не відрізняю, що – різне, що – тотожне, —
Не біси – Ти в мені і по мені, як молот.

Заради Тебе я себе ущент розтринькав,
Щоб Ти в мені розлігся луками, і тронка
Нутра, як – з-під води, – про цей новий набуток,

А я, що доти, як соломою набитий,
На з'явах поковзнувся – і забракло сил, —
В Тобі ж бо від проваль – страшніші – небеса.

XVIII

Бісище риба-меч, який в мені – нудоту,
Чортиська-пуголовки, біси – кінні й піші, —
І кожному із них – я – наймиліша паша.
Виделка-біс, – бородавки очей надуті, —

Із мене – пеклові – за сумніви – податок
Під щелепів, зубів і шерсти сизий пошум. —
Тут ратиця – мене, там – клешні, як папушу. —
О Ти, мій просвітку, о Боже, де Ти, де Ти,

Бодай на мить спини оцей бісівський вир,
Цю піну в мозку, що – як курячий навар,
Цей присмерк, що – свідомість – язиком гіркавим!

Чи Ти вже розігнув усесвіту підкову
І кожному, що – в думках – виразку, – сабур,
Лиш я не додививсь, що Ти – в мені – собор?

XIX

В мені самому – присмерку діди.
Прозору шкірку світу – надто воціп.
А дихати в Тобі – дедалі важче,
Хоч я вже крізь загати духа йду.

В залозах всесвіту набряк гіркий мигдаль,
Та неба шийка – щораз далі й – вужча,
А Ти, – ще недосяжніше і вище, —
Чи Ти розгнівався, – і я Тебе – ніде?

Занадто густо скрізь – бісівське мливо,
Яке – на душу олов'яну млявість,
Та ще й чортиська-щипавки – під пахви. —

Мене обсіли біси, як ропухи,
І я... Душа без Тебе засина,
Як муха, що – на зиму – восени.

XX

З очей – кульбаби, – лопать ока – млин, —
У серці – м'ясорубки, що й – залізо. —
Мені в легенях, в м'язах біси лаять.
За ніжки – світ, як курку, з-під заслон —

Й мені на щоки – бісеня мале,
Що в протязі повисло, як в галуззі.
Пантера-чорт, на грудях – лійки-леза,
Аби мені вся тьма прогнила

Й душа в потойбік з м'ясом перевисла,
Із мене крутить довге перевесло.
На брамі мороку бісище-лемінг

Пильнує, щоб мене – назавжди – ломом,
І я – ніколи – цей бісівський такеляж. —
Та Ти – в мені, хоч я й сиджу серед калюж.

XXI

Прозорі нутрощі – бісище-просторіка —
На вухо: «Він пожер тобі всю тяму,
Коріння існування – тільки темінь,

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.